DANIEL TEI

VOINICICA, VOINICEL ȘI Azorel

EDITURA ION CREANGĂ

DANIEL TEI

VOINICICA, VOINICEL și Azorel

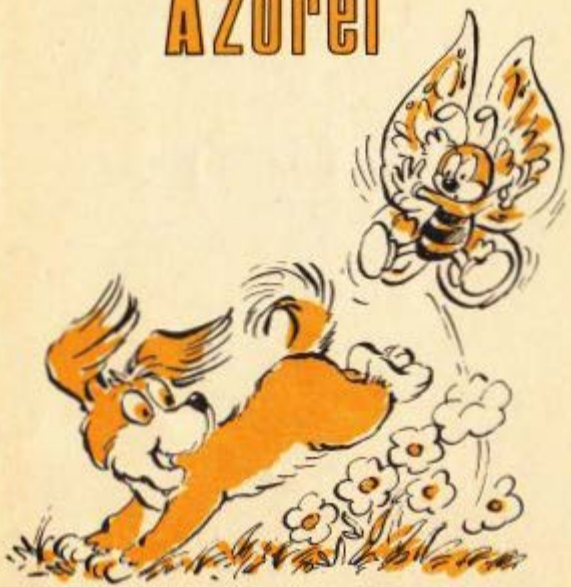

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1987

ILUSTRAȚII DE ANA MARIA BUZEA

SPUNE-MI CU CIN' TE-NSOȚEȘTI...

Vreți, copii, să știți și voi
Cine sînt cei trei eroi?
Voinicica, Voinicel,
Năzdrăvanul Azorel?

Vă invit la grădiniță,
Unde, iată, o fetiță
Desenează chiar așa:
„Oamenii din țara mea";
Și mai iată,-un băiețel,
Și-un desen făcut de el,
Cu căsuțe și cu soare,

Mulți copii, valuri de mare;
Mulți copii și mici și mari.
„Tabără la Năvodari".

Draga lor educatoare
Pune-o singură-ntrebare:
— Cine-a fost, copii, la mare?

— Eu am fost de două ori...
— Sînt căsuțe în culori...
— Sînt și valuri mari de tot...
— Eu am învățat să-not...
— Sînt și pești, și scoici de mare...
— Și meduze, și vapoare...

Și de mult ce se grăbesc,
Toți deodată povestesc...
În ăst timp, ce face el,
Năzdrăvanul Azorel?!...

Stă la umbră așezat
Sub un prun mare, rotat,
Care apără de-arșiță
Pe cei mici din grădiniță.

E cuminte, va să zică,
Scumpul nostru Azorică?
Este... cam așa și-așa...
Mai la vale veți vedea...

Cum s-au împrietenit,
Cum formează-un grup vestit!
Azor seamănă cu ei,
Cu vitejii Voinicei,
Și la gînduri, și la faptă,
Vorba-aceea înțeleaptă:
Spune-mi cu cin' te-nsoțești,
Și ți-oi spune cine ești!

CÎND SAPI GROAPA ALTUIA...

Voinicica, într-o zi,
Către Voinicel grăi:
— Voinicele, tare-aș vrea,
Pentru păpușica mea,
Din blăniță-un guleraș
Mătăsos, de iepuraș.

Voinicel, cu zel și foc,
Se împăună pe loc:
— Mîine dimineață-n zori
Ne vom face vînători!

Bucuros, nevoie-mare,
(Fiindcă altă treabă n-are!)
Azorică tumbe face,
Sare-ncolo, sare-ncoace,
Nimerind așa, deodată,
Bîldîbîc, într-o... găleată!
Care-i, pe deasupra, plină,
Vai de el! cu... motorină.
Ei, acum, mirositor,
Cum să fie vînător?

Vine Azorel supus...
— Ham-ham, am ceva de spus:
Bunicuțul dinspre tată
Știu c-a fost de mult, odată,
Tînăr cînd era, în floare,
Cîine bun de vînătoare;
Cred că ne va ajuta,
Cu-o povață el cumva!
Și, rapid, cît ai clipi,
Azorel o și zbughi...

Vine el cu fruntea sus:
— O capcană v-am adus!
— Mîine o vom încerca,
Iepuri mulți vom prinde-n ea!
Zice Voinicel cu-emfază
Și capcana studiază.

Așadar, devreme-n zori,
Echipați în vînători,
Voinicica, Voinicel,
Urmăriți de Azorel,
Bucuroși nevoie-mare.
Că se duc la vînătoare,
O porniră-n pas agale
Spre pădurea dinspre vale,
Ca să prindă — și-au zis ei! —
Iepurași, așa, vreo trei.

Cum ajung în pădurice,
Azorel, expert, le zice:
— Sînt pe-aici mulți iepurași,
Dar se sperie de pași...
Ba, mai mult, vă spun că se
Sperie din te miri ce.

— Voinicica, dă-mi din pungă...
Nu prea mulți, așa să-ajungă,
Cam un pumn de morcovei,
Drept momeală pentru ei.

Gata!... Ssst!... Încet, tîrîș,
Iau capcana și, pîș-pîș,
O așează-n luminiș,
Mai ferit, lîngă-un tufiș,
Tot punînd, cu mult temei,
Morcovi mari și morcovei.

— Ssst!... Vă rog, nici o mișcare!
Pregătiți sacoșa mare!...
Se întoarce Azorel,
Foarte încîntat de el.
Sînt maestru, veți vedea;
Pîn' la opt voi număra,
Iar în cursa mea abilă,
Va intra un urechilă.

Și în timp ce Azorel
Număra sigur pe el...
Vreo trei-patru iepurași,
Mici, pufoși, drăguți, poznași,
Din codițe scuturînd,
Șușotiră, rînd pe rînd:
Cum să-i vină — asta e! —
Lui de petrecanie!...
Lui, cățelului Azor,
Ce se crede vînător.

Se-opintește fiecare
Și împing înspre cărare
Cursa, care — nu-i așa?!
Să îi prindă trebuia.
Se ascund, nu zic nimic,
Nu clipesc și tac chitic.

Din tufișuri, plin de el,
— Șapte!... numără-Azorel,
Cînd se-aude: — Ajutor!...
Auuu, lăbuța!... fraților!...

Voinicica, Voinicel,
Sprinteni, au sărit la el;
Și cînd colo, ce să vadă?
Cățelușul prins de coadă!
Prins de coadă, sta-n cărare,
Arătînd a... arătare.

— Auuu!... Mă doare, mă-arde tare!
Și-au luat nasul la purtare!...
Să vedeți ce-o să le fac,
Lasă că le vin de hac!

Drept răspuns, de nu știu unde,
Cor de urecheați se-aude:
— Hei, cumetre Azorel,
Ne-ai întins tu frumușel
Cursa să cădem în ea,
Și, uite, vai de coada ta!
— Îți mai arde-acuma, oare,
Să pornești la vînătoare!?

Ronțăind la morcovei,
Le-au mai zis ei celor trei:
— Voinicica, Voinicel,
Mai ales tu, Azorel,
Ascultați și luați aminte:
Orice treabă e cuminte,
Dacă-o faci cu-nvățătură.
Lecția a fost cam dură,
Dar de-acum să știți așa:
Cînd sapi groapa altuia,
Vezi să nu cazi tu în ea!

CE-AI SEMĂNAT...

Voinicica, Voinicel,
Însoțiți de Azorel,
La plimbare au ieșit
Și, deodată, s-au oprit.

Voinicel silabisi:
— Ma-ga-zin pen-tru co-pii...
— Haideți să intrăm nițel,
Sare vesel Azorel;
Repede-l vom vizita
Și păpuși vom cumpăra.
Veselă a aprobat
Voinicica și-au intrat...

— Ham, pe placul meu ar fi...
Iepurașul ăsta gri!
(Și pe dat' îl înhață,
De-o ureche-l apucă!)

— Voinicica, eu n-am vrut,
O ureche... i s-a rupt!
— Dacă tragi, smucești, frățioare,
Nici nu te gîndești că-l doare.
— Nu te cred, doar e de pluș
Și umplut cu rumeguș.

— Voinicica, ce-ntîmplare!?...
Ce picioare-nalte are!...
Voinicel o cam smuci
Și-un picior îi dezlipi.

— Un picior, prea delicat,
I s-a frînt așa... deodat'.
Dar nu i-am făcut nimic,
Doar am... mîngîiat-o-un pic!

— Vai, sărmane jucării!...
Cine sînt aceşti copii?

Bobîrnace împărţiră
Şi rîzînd apoi ieşiră...
Cel mai fericit fiind el,
Gloriosul Voinicel.
După ei e plîns şi jale,
— Auuu!... urechea! Ce mă doare!
— Mi-a rupt coada, ce mă fac?
— Vai, mi-a dat un bobîrnac!
— Un picior mi-a rupt, din faţă!
— Mi-a smuls fire din mustaţă!
— Aripioara mea, mac-mac!
— Fără coadă-s, cot-co-dac!...

— Au surate, ce ne-om face!?...
— Ne-au dat ghionturi, bobîrnace!
— Dreapta-stînga ne-au lovit!
— Fără milă ne-au smucit!...
Plîng păpuşile în cor
Şi gîndesc în sinea lor:
„Or să afle ei odată:
«După faptă şi răsplată»..."

Voinicel, seara-adormi,
Cînd, deodată, se porni
Vuiet mare... bufituri,
Ţipete şi ciupituri...

— Ce-ai avut cu-urechea mea?
— Coada mea nu îți plăcea?!
— Bobîrnac mi-ai dat în nas!
— Fire din mustăți mi-ai tras!
— Vis să fie? Oare-i vis?
Cine ușa le-a deschis?

Lovituri, și pleosc, și trosc!...
— Au, săriți!... Nu vă cunosc!...

Cine sînteți, cine-oți fi?...
— Cine sîntem vrei să știi!?...
Sîntem niște jucării
Ce în visul tău venim
Polița să ți-o plătim!
Ca să vezi ce ai pățit,
Dacă numai pentru-o zi,
Jucărie tu ai fi!

— Hai, salvează-mă, – Azorel!...
Strigă-ntruna Voinicel,
Neștiind că-al lui cățel
O pățise, vai! la fel.

După ce s-au... răcorit,
Jucăriile-au ieșit
Și i-au spus din prag așa:
„Să ții minte, dumneata,
Voinicel; *ce-ai semănat*
Uite-acum ai adunat!“

Fiindcă ne aduci belele,
Te desfac în șurubele!

Deci, toți trei, din debara,
Au luat dălți, ciocan, rindea,
Fierăstrău, burghiu și-un clește
Și, cam cît ai zice: pește,
Ceasul încăpățînat
Pe covor e... demontat.

— Gata-l asamblăm îndat',
Ceasul este reparat!
Și încep cei trei eroi,
Meșteri mari, meșteri de soi,
Piesele să le fixeze,
Ceasul-cuc să-l remonteze.

Îl încearcă prima oară,
Piese, trei, rămîn pe-afară;
În sfîrșit, le pun la loc,
Alte patru... nu au loc.
— Haaam!... mai e un șurubel!...
Dibuiește Azorel.

Contemplează-acum cei trei
Ceasul reparat de ei,
Care razna-a luat-o, hăt...
Limbile fug... îndărăt!

— Nu mai vreau s-aud de el!...
Zice țanțoș Voinicel;
— Nici nu-l vom mai repara!...
Mai adaugă și ea.
Și-l lăsară. Bietul ceas
Pe podele a rămas.

Iese cucul, strigă: — Hei,
Azorel și Voinicei!
Dacă nu v-ați priceput,
Pentru ce m-ați desfăcut?
Țineți minte vorba mea:
De nu știi, nu te-apuca!
Și mai zic: *nu te băga*
Unde nu e treaba ta!

LENEȘUL MAI MULT ALEARGĂ

Voinicica, Voinicel
Și, firește, Azorel
Picotesc lejer la plajă,
Sub un soare de amiază;
Sufocant, aerul arde,
Sînt vreo 33 de grade.

Zice,-aproape adormit,
Voinicel cel toropit:
— Somnoroșilor, îndat',
Eu plec singur la scăldat!

— Vin și eu, dar... spune ea,
Pe părinți i-oi întreba...

Pîn'la zece cît ai zice,
Pe un drum spre pădurice,
Traversînd un cîmp și-un lan,
Merg agale-n șir indian,
Voinicica, Voinicel,
Escortați de Azorel.

Voinicica, lenevită,
De căldură toropită,
Zice-ncet, cu glas sfîrșit:
— Nu mai pot, am obosit...
Azorel abia mai geme:
— Simt așa... mă ia cu lene...

Cînd, deodată, drumul, iată,
Ocolește-ncet o baltă.
— Haideți drumul să-l scurtăm,
Printre ierburi s-o luăm!
Zice bravul Voinicel
Și-o porniră cu mult zel.

De pe mal, prin păpuriș,
Voinicel o ia pieptiș;
Vrînd cărare să își facă,
Ierburi, buruieni înșfacă,
Trestii smulge, 'naintează,
Voinicica îl urmează...

Peștișori și brotăcei,
Gîze, fluturași vreo trei,
Păsăret multicolor,
(Chiar și-o barză-ntr-un picior!)
Se-ntrebau privind la ei:
— Cine-or fi aceștia trei?...
De-au pornit ca niște zmei?

O broscuță săritoare,
Întîlnind o lipitoare,

Întrebă, privind la-alai:
— Chiar nu știi, habar nu ai!?...
— De cînd sînt — se miră ea —
N-am văzut așa ceva!...

Fluierînd, un pițigoi
Stabilește, scurt pe doi:
— Vor s-ajungă la scăldat,
Dar sînt leneși la umblat.
Cînd, deodată, pleosc! și — Vaaai!...
Voinicica strigă: — Ce-ai!?...
Voinicele, ce-ai pățit?
— Gîl-gîl... apă-am înghițit!...

Jalnic, ud, ca vai de el,
Dintre trestii, Voinicel,
Cu nămol pe ochi, pe nas,
Se înalță, face-un pas
Și, deodată, huștiuluc!,
A căzut iar în bucluc!

Voinicica, Azorel,
Să-l ajute, sar spre el,
Îl apucă, se-opintesc,
Trag puternic, se ciocnesc
Și alunecă domol
Toți în balta cu nămol.

Cum arată-acum cei trei!?...
Cum s-arate, vai de ei!

— Drumu-i lung și-ntortocheat,
Nu mai mergem la scăldat!
Hai să facem cale-ntoarsă;
Eu vă las, mă duc acasă!
Se pornește Voinicel
Iar cei doi, hop! după el.

Dinspre baltă,-n urma lor,
Vocile răsună-n cor:
— Oac-oac, hei, ia ascultați,
Ați plecat, nu vă scăldați?!...
— Leneșii neascultători
O pățesc adeseori!
— Cu proverbul nu-i de șagă:
Leneșul mai mult aleargă.

PIELEA VULPII SĂ N-O VINZI...

Între cărți și jucării,
Cuburi zeci, fotografii
Mici și mari, viu colorate,
Pe-etajere aranjate,
Într-un colț, la grădiniță,
Stau cuminți o veveriță,
Lîngă ea, o păsărea,
Să le vadă cine-o vrea;
Nu clipesc, sînt nemișcate,
Fiindcă, de, sînt împăiate!

Voiniceii șușotesc,
Stau pe gînduri, cumpănesc:
— Ce-ar fi, pentru grădiniță,
În pădure-n poieniță,
Să vînăm cel mai de soi,
Un roșcat, frumos vulpoi!?
— Și să-l dăm la împăiat!...
— Excelent, haaam!... Minunat!
Știu eu unde-i, în zăvoi,
Vizuina de vulpoi.

— Azorel, explică-ne,
Cum l-om prinde!?... Asta e!
— Fiindcă știi, poveste veche,
E șiret fără pereche.

— El o fi, eu nu zic ba,
Dar eu sînt și mai ceva!
— Și-o să-l prinzi, mă rog, cu ce?
— Păi... cu-un sac din petice.

Dimineață, pe răcoare,
Trei prieteni, pe cărare,
Voinicica, Voinicel
Și, în frunte, Azorel
Au pornit-o spre zăvoi,
Să îl prindă pe vulpoi;
Deci să-i vină lui de hac
Și să-l bage iute-n sac;
Un vulpoi de ei visat,
Gata, prins și... împăiat.

Azorel, tîrîș, curînd,
S-a oprit adulmecînd;
Și din nou, ca o felină,
S-a pornit spre vizuină...

Voiniceii au văzut
Sub un trunchi de brad căzut,
Printre crengi și rădăcini,
Și scaieți, și ceva spini,
O spărtură, cam prea mică,
Poate pentru o... pisică.

Azorel, pe-un mușuroi,
Special pentru vulpoi,
Pune-un ou, mai la vedere,
Drept momeală, cum se cere...

Stau toți trei în nemișcare,
Încordați, în așteptare;
Se privesc toți trei și tac
Și visează... vulpea-n sac.

Ce se-ntîmplă-n vizuină!?...
Ce să fie!... E ochi-plină;
Cu vulpoiul, vulpea lui,
Și-ntre-aceștia, cei doi pui.
Și toți patru chicotesc,
Șușotesc și mustăcesc,
Căci, de mult, tatăl vulpoi
I-a recunoscut pe-eroi.

— Care va să zică-așa,
Blana vor ei să ne-o ia!?...
Lasă, că om mai vedea,
Cînd o lecție le-om da!

Stau cei trei, tăcuți, la pîndă,
Ca vulpoiul să îl prindă,
Cînd, deodată-ncet răsare,
Printre spini, o coadă mare...

— Vulpea, Voinicel, păzea!...
Uite-o colo, e chiar ea!
Azorele, prinde-o-n sac!...
Sare Voinicica, arc.

Sare ea, precum vedeți,
Buf! în tufa de scaieți,
Căci vulpoiul roșcovan,
Și șiret, și hoțoman,
Strecurîndu-se ușor,
A-nhățat-o de picior.

Și, deodată, dintre spini,
Dintre tufe, rădăcini,
Rîde gros tata-vulpoi,
Rîde vulpea, rîd cei doi
Pui de vulpe, care-n cor,
N-au mai rîs în viața lor;
Pui care-au făcut, pe-ascuns,
Cum tătuca lor le-a spus:

La momentul potrivit,
La intrare au proptit
Scoarță de arțar, așa...
De trei palme și ceva,
Și pe care-astfel au scris,
Cu cărbune negru-închis:
Pielea vulpii să n-o vinzi,
Pînă ce pe ea n-o prinzi!

LUPU-ȘI SCHIMBĂ BLANA...

Înainte de serbare,
Draga lor educatoare,
Șoimilor le spuse-așa:
— La întrecere ne-om lua!
Pe o coală de carton,
Cu-acuarele sau creion,
Veți picta, veți desena
Fiecare ce va vrea;
Iar lucrările mai bune,
La serbare le-om expune.

Voinicica, Voinicel
Merg spre casă cătinel
Și gîndesc și socotesc
Cum să facă!... Nu găsesc...
— Am găsit! Va fi model
Cocoșelul Țanțoșel!

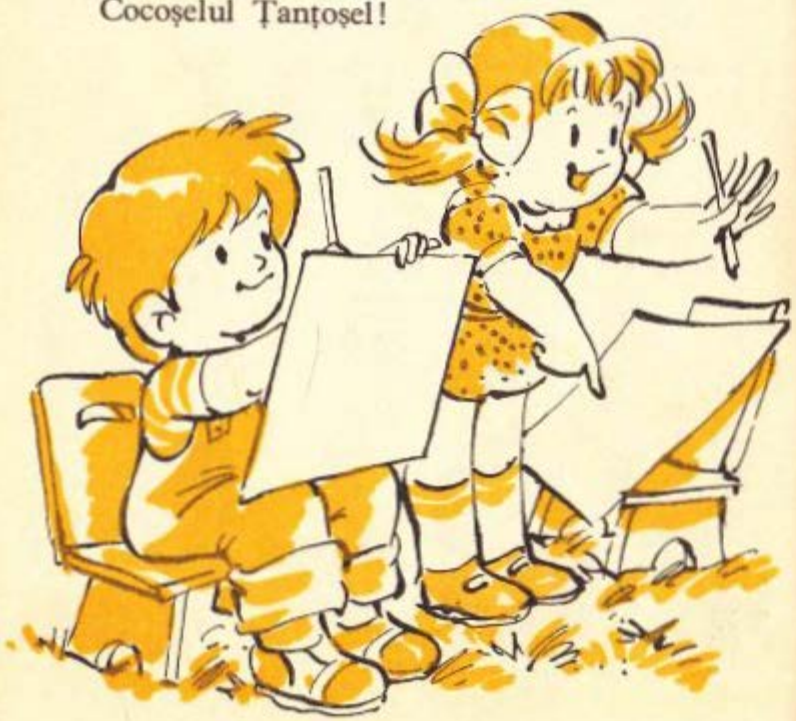

— Vi-l aduc pe Țanțoșel!...
Le promite Azorel.
Bucuros, aleargă, sare,
Fiindcă are el ce are
Cu trufașul cocoșel:
— Ham, l-oi jumuli nițel!

N-ajung ei cu toate cele,
Pensule și acuarele,
Că viteazul Azorel
L-a și-adus pe Țanțoșel.

— Uite, dragă cocoșel,
Noi te vrem acum model...
— Nu-nțeleg, ce vreți cu mine?
— Vrem să te vedem mai bine,
Să pozezi, să te pictăm...
— Boabe de porumb îți dăm.
— Și cît timp să stau așa?
— Păi... o oră și ceva!

Voinicica, Voinicel
Stau frumos pe scăunel,
Printre gene-apoi privesc
Și adînc se socotesc,
Cum să-l prindă, ca model,
Pe cocoșul Țanțoșel.

— Voinicele, ce păcat,
Țanțoșel nu-i colorat;
Este alb, un alb de nea,
Zise cu mîhnire ea.

— Nu-ți fă griji, vom face-așa:
La-nceput, l-om desena,
Iar apoi l-om colora...
— Cu-acuarele... zise ea.
Încîntați, cei doi, degrabă,
Se-apucară, deci, de treabă.

Azor zise-n sinea lui:
„E prea alb!? I-arăt eu lui!"
Ca un hoț, tiriș-grăpiș,
Luă trei pensule, furiș,
Le muie în acuarele
Și se repezi cu ele
Spre cocoșul Țanțoșel,
Care astăzi e model.

Ce mai zor, cît ai clipi,
Azorel îl și vopsi!
Și, din alb curat, de nea,
Arăta acum așa:

Un picior e negru-nchis,
Altu-albastru mai deschis;
Aripile-s... vai de ele!
Rozalii cu picățele;
Creasta, verde, coada, gri,
Ce mai, parcă-ar fi, n-ar fi;
Arăta el, așadar,
Prăpădit, ca vai și-amar.

Cocoșelul, umilit,
Se retrage-așa vopsit,
Spre cotețe-ncetișor,
Șchiopătînd de un picior
Și zicînd în al său grai:
— Azorele, stai tu, stai,
Că răsplata o s-o ai!

— Drept pedeapsă, Azorel,
De-acum ne vei fi model!
— Fiindcă ai făcut-o lată,
Vei poza și... fără plată!
Și-ncep ei, având model,
Să-l picteze pe-Azorel.

Între timp, de prin grădini,
Se-adunară pui, găini,
Din ogrăzi și de prin curți,
Alergară foarte mulți:
Cocoșei mai mari, mai mici,
Rațe, gâște, bibilici,
Ba-apărură, indignați,
Și curcani, gata-nfoiați.

Cîrîiră, ciripiră,
Comentară, măcăiră,
Ce să facă, să găsească,
Pe-Azorel să-l pedepsească!?
Fiindcă toți aveau un cui
Împotriva dumnealui.

— Mie, joi, mi-a rupt o-aripă!
Măcăi o rață mică;
— Mie mi-a furat azi iar
Două ouă din cuibar!
Se jeli o găinușă
Neagră, roșie pe gușă.

— Parcă mie — ați uitat!? —
Doi boboci ieri mi-a furat!
Plînge-o gîscă albă, mare;
Și în ajutor le sare,
Cu o voce mititică,
O sărmană bibilică:
— Ieri mi-a smuls, dragele mele,
Opt pene cu picățele!

— Nici pe noi nu ne-a cruțat!
— Azi de creastă ne-a mușcat!
Au zis grav și indignați
Doi curcani prea înfoiați.

Orătăniile, grămadă,
Chiar acolo, în ogradă,
Hotărîră în ce fel
Să-l... picteze pe-Azorel...

Voiniceii desenau,
Corectau și colorau,

Iar Azor, în sinea lui:
„Alt model ca mine nu-i!...“

Cînd, deodată, fără veste,
(Și, v-asigur, nu-i poveste!)
Din senin ori nu, vă spun,
Fiindcă desenau sub prun,
Drept în capul lu-Azorel,
Îngîmfat și plin de el,
A căzut — să vezi beleaua! —
O vopsea albă ca neaua.
Azorel, alb-colilie,
Se-nvîrtea ca o stafie.

— Așa-ți trebuie, potaie!
— În vopsea să faci o baie!
— Dacă nu te cuminți,
— Tot așa o să pățești!

Și în timp ce Azorel,
Văruit, ca vai de el,
Se zbătea, gemea, lătra,
Se-opintea și se căznea,
Alergînd prin curtea toată,
După coadă, făcînd roată,
Păsăretul, mai pe haz,
I-a zis-o de la obraz:

— Să nu fii așa cum este
Lupu-acela din poveste:
— *Care blana-și schimbă, da,*
Însă, vezi, năravul, ba!

DE NU ȘTII, NU TE-APUCA!

Iată, ies din grădiniță
Un băiat și o fetiță.
Ați ghicit, sînt ea și el:
Voinicica, Voinicel.

N-ajung bine pîn'la bloc,
Și, spre ei, lătrînd cu foc,
Vine iute un cățel,
Nelipsitul Azorel:
— Ceasul nostru — nu și nu,
Nu mai zice azi: cu-cu!

Supărată-i Voinicica:
— Chiar deloc-deloc, nimica!?...
— Ceasul-cuc!?... Dar ce-i cu el?
Sare-n sus și Voinicel.
— Nu mai cîntă de la prînz!
— Zic să-i dăm puțin... sacîz!

Deci, în goană, Voinicel,
Voinicica și-Azorel
Se îndreaptă... nu spre nuc,
— Unde nu e nici un cuc! —
Cucul-ceas, precum se știe,
Cîntă în sufragerie.

Au intrat toți trei în casă,
Trag un scaun, trag o masă...
Voinicica și-Azorel
Țin de scaun, Voinicel
Urcă-ajunge, nas în nas,
Cu tăcutul cucu-ceas.

Mai întîi, ușor, discret,
În ușiță bate-ncet:

— Hei, tu, Cuc, sînt Voinicel,
Ieși afară puțintel,
Să te-ntreb de nu cumva
Ești bolnav ori altceva!...
Cei trei speră că, doar-doar,
Cucul o ieși afar'!

— Ham! Nu vrea să se arate!
— Lasă, că-l învăț eu carte!
Zise Voinicel și pac!
Îi dădu un bobîrnac.

Stau, așteaptă-un semn, un tîlc,
Cucul, însă, tace... mîlc!
— Pentru că ne-ai supărat,
Haide jos, la reparat!

Îl desprinde din perete
Și, încet, pe îndelete,
Vrînd să-l dea celorlalți doi
Mai făcînd un pas 'napoi,
Cade-n gol ca un butuc,
Buf! cu tot cu ceasul-cuc!

— Fire-ai tu să fii de cuc!
Zice Voinicel năuc,
Cred c-ai dat azi de bucluc!

DUPĂ FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ

Azorică, într-o zi,
Drept în fața lor se-opri
Și lătră provocator:
— Astăzi eu mă fac dresor!

Dacă vreți să m-ajutați,
Voi afișul să-mi pictați.

— Tu dresor, ei, nu mai spune!
— Azorel, te ții de glume!?
— Care e surpriza mea!?...
La spectacol veți vedea.

— Haide, Azorele, frate,
Pentru-afiș dă-mi niște date!
— Scrie, Voinicele-așa,
Să se poată clar vedea:
Sus, cu galben: ASTĂ-SEARĂ,
Jos: DRESURĂ-EXCEPȚIONALĂ,
Mai la dreapta, tot color:
NEMAIPOMENIT DRESOR!
Iar acum mă desenezi,
Eu mai jos AZOR semnez.
Și vom merge imediat,
Să v-arăt ce-am realizat...

Voinicica, Voinicel
Îl urmară pe-Azorel,
Care, iată, cu un salt,
Intră-ntr-un tufiș mai-nalt,
(Se aude-un guițat,
Ba, parcă, și-un mieunat!)
De-unde iese, ia priviți,
Cu trei sfori trăgînd, în dinți...

Trage-ncet, ies la iveală,
Jalnici — mare procopseală! —
Jigăriți, un motănel,
Un cocoș și un purcel...
Toți legați, cu sfori-nnodate,
De-un picior, ca să nu scape.

Se privesc uimiți cei doi,
Dîndu-se un pas-napoi:
— Azorel, cu ăștia vrei,
Cu-amăriții ăștia trei!?...
Să prezinți, excepțional,
Un spectacol epocal!?...

Voinicеii-așteaptă-un pic,
Mai așteaptă și... nimic!
Cum vedeți, cei trei dresați
La pămînt sînt toți culcați...
Însetați și-nfometați,
De cînd stau așa legați.

Azorel înfuriat,
Le strigă la toți deodat':
— Un, doi, trei! și ale-hep!
Dar degeaba, ei nu-ncep.
Și, deodată, Cocoșel,
Motănel și Grohănel,
Semn făcîndu-și între ei
Și-mpletind sforile-n trei,
Mi ți-l leagă de-un picior
Pe magnificul dresor...
Ia priviți la Azorel,
Ce pleoștit e, vai de el!...

Timp în care, Voinicel,
Calm, încet și trist nițel,
Peste-afișul colorat,
Scrie mare: ANULAT!

Azorel, poruncitor,
Spre cei trei latră de zor:
— Voi, pesemne, n-ați aflat:
Nu-mi place să stau legat!
Zic atunci toți trei deodată:
— *După faptă și răsplată!*

SOCOTEALA DE ACASĂ...

Într-o zi, mai pe-nserat,
Pe șoptite, stau la sfat
Voinicica, Voinicel
Și, firește, Azorel.
Ce mai pun cei trei la cale!?...
Vom vedea noi mai la vale...

Zice Voinicel șoptit:
— Într-un loc mai liniștit,
Lîngă casa lui Moș Tină,
E, prieteni, o stupină;
Cinș'pe stupi, în cari, vezi bine,
Găsim... miere de albine.

Astfel, de la început,
U-șu-rel și fu-ri-șat...
Cînd a adormit Moș Tină,
Vin trei umbre la stupină...

— Miere, Azorele frate,
Vom mînca pe săturate;
Miere dulcè, delicioasă,
Vom mai lua și pentru-acasă.

— Știu, albinele au ac,
Ham-ham, dar le vin de hac!
Ele-au ac, un firicel,
Eu am colții de oțel!

Și, în grabă, prin grădină,
Vin trei umbre la Moș Tină;
Și, hoțește, pe furiș,
Se ascund după-un tufiș.

Calculară cum e bine
Să le-atace pe albine
Și-ntr-un fel, să facă-așa,
Încît mierea să le-o ia.

Ar mai fi de adăugat —
Ei cu ce s-au înarmat;
Au luat cu ei borcane,
Trei la număr, dolofane,
Ba, a luat ea, grijulie,
Și-o lanternă, ca să fie...
(N-au uitat nimic-nimic,
Au luat chiar și-un polonic!)

Beznă-n dreapta, stînga, sus,
Iar Moș Tină doarme dus...
Stau ascunse-n taină mare,
Opt albine-păzitoare...

Voinicica, Voinicel,
Lăcomilă-Azorel,
Bucuroși și fără grabă,
Se apucă, deci, de treabă...

Prind capacul unui stup,
Neatenți, îl scapă — zdup!
— Au! m-au înțepat vreo două!...
— Și pe mine, dar vreo nouă!...
— Ham-ham, vai de limba mea,
Ciuruită-i, vai de eaaa!

Zumzet mare, văicăreli,
Ghionturi, țipete, bușeli...
Zeci și zeci de-mpunsături,
Mari dureri, usturături...

— Unde ești, măi Azorel!?...
— Unde-s colții tăi de-oțel!?...
— Am glumit și eu cu ele,
Dar albinele-s mișele
Și m-au pedepsit degeaba!
Ia, priviți... se umflă laba!...

Burdușiți de-mpunsături,
Plini toți trei de umflături,
Linguri aruncînd, borcane,
Polonic, lanternă, haine
Și țipînd: Vai! au! oho!
Fuge care încotro!...

Iar în urma lor, vezi bine,
Roiuri, roiuri de albine,
Adunate-n negru nor,
Zumzăie toate-n sobor:

— Voinicica, Voinicel
Și tu, lacom Azorel,
Să știți, luați-aminte bine,
Învățați de la albine:
— Să trăiești prin munca ta,
De la alții nu fura!

Și mai zise-o albiniță,
Firavă, cît o bobiță:
— Ține minte, Azorele,
De mai vii cu gînduri rele,
Colți de-oțel poți să ai chiar,
Ai văzut, e în zadar...

Spune alta, lămurit:
— Hoțul zice c-a glumit,
Cînd vede că l-ai zărit.
Mai vorbește și-o surată,
Zumzăind scandalizată:
— *Socoteala de acasă*
La prisacă n-o să-ți iasă!

CE ȚIE NU-ȚI PLACE...

Într-o iarnă-n zi cu soare,
Dar cu ger, un ger cam mare,
Mulți copii, mai mici, mai mari,
Șoimuleți, vecini, școlari,
Veseli că-au putut să vadă
Gata Omul de zăpadă,
Chiuie, se zbenguiesc
Și în jurul lui roiesc.

O fetiță mititică
Se întinde, se ridică
Și abia ajunge să-i
Pună Omului păstăi;
Cîte două jumătăți,
Să îi țină drept... mustăți.

Iar un băiețel 'năltuț,
Cu ochii vii și nas micuț,
Mai adaugă ce-a rămas —
Morcovul în chip de nas.
(Degerat e, va să zică,
Totuși, bun la o adică!)

Unul dintre băieței
Vrea să-i pună năsturei
La mantaua de zăpadă,
Cînd, deodată, ce să vadă?!...

Azorel fuge spre ei,
Risipind din ochi scîntei
Și, cu mare gălăgie,
Vine ca o vijelie,
— Ham-ham! Ia plecați de-aici!
Colții mei sînt ca un brici!

Se întoarce Azorel:
— Ai văzut, măi Voinicel,

De trei ori doar am lătrat,
Colții nu i-am încercat,
Și cu toții, ho-ho-ho,
Au fugit, care-ncotro!
Iar aici, în chip de pradă,
Iată Omul de zăpadă;
Au muncit, l-au terminat,
Sănătate!... Noi l-am luat!

— Azorele, fii cuminte!
Ce-ți mai trece-acum prin minte!?
— Ce atîta tura-vura,
Hai să-l dăm acum de-a dura!

Și-una, două, zis-făcut,
Omul ei l-au desfăcut:
Cap, și nas, și pălărie,
(Este-o oală fistichie!)
Nasturi și mustăți, urechi...
(Două frunze de curechi!)

Tot au luat ei, fiecare,
Iară bulgărele mare

Îl tot dau de-a rostogolul,
Cînd cu laba, cu piciorul,
Cînd cu umărul, cu mîna,
Pînă ce, cu anasîna,
Omu-ajunge bucățele
Și mai mari și mărunțele,
Lîngă scara de la bloc,
Unde i-au fixat un loc.

De cinci ori cît ai clipit,
Omu-i gata, reclădit...
Și-amîndoi, cu încîntare,
Își admiră-a lor lucrare.

— Ham-ham, uite cum arată!...
Adă repede-o găleată!
Pînă mîine dimineață
O s-ajungă... Om de Gheață.

Iau găleata amîndoi,
Se-opintesc și — pleosc! apoi,
Toată apa, deodată,
Peste... „opera de artă!"

— Brrr!... E frig și înghețăm!...
Hai, Azor, să ne culcăm!

— De acord, iar dimineață,
Vom veni aicea, ață...

Numai Omul de Zăpadă,
Singur, a rămas în stradă...

Zice Omul nimănui,
Zice-așa, în sinea lui:
„Stai în casă, Voinicel,
Iar tu, frate Azorel,
Dormi la cald, într-un coteț,
Eu, udat de voi, înghеț..."

Dimineața, Voinicel,
Încîntat, o ia cu el
Pe micuța adormită,
Voinicica buimăcită:
— Vino, să-ți arăt afară
O surpriză colosală!...

Voiniceii, deci, coboară,
Dar, în față, lîngă scară,

Voinicel, cuprins de-uimire,
Nu-și poate veni în fire...

— Ia te uită-un bloc de gheață!
— Ce ciudat!... Privit din față,
Seamănă cu... Azorel!
— Voinicica, e chiar el!

Voinicica, Voinicel
Scot, încet-încetinel,
Din palatul lui de gheață,
Un cățel... fără de viață,
Ce se prăbuși pe loc,
Lîngă scările de bloc...

— Azorele, ești cu noi...
— Cum de ai ajuns un sloi?
— M-am întors... să iau gă-lea-ta...
Omul a suflat și... ga-ta...
A suflat... m-a înghețat
Și în sloi m-a trans-for-mat...
— Unde-i Omul de Zăpadă?
Doar era aici în stradă!

Tare, se-auzi, deodată,
Voce gravă, înghețată:
— Prieteni buni eu cat mereu,
M-am întors la locul meu...
Despre ce s-a întîmplat,
Ascultați la mine-un sfat:
Ce ție nu-ți place
Altuia nu-i face!

LA POMUL LĂUDAT

— Știi să faci prăjiturele,
Cornulețe, plăcințele?...
— Ba, și torturi, știu eu bine
Și-nghețate și praline...
— Păi, de e pe-alese-atunci,
Eu aș vrea cornuri cu nuci.

— Voinicel, de vrei cu nuci,
Eu le fac, dar nuci mi-aduci!
— Știu doi nuci grozavi, înalți,
Încărcați cu nuci, bogați...

Și-ntr-o toamnă timpurie,
Cu-o lumină aurie,
De septembrie, smălțat
În culori de neuitat,
După nuci, cei trei viteji
Se porniră val-vîrtej.

De prin ierburi, din tufișuri,
De prin crengi și zmeurișuri,
Șoaptele se întretaie:
— I-auzi, frate, zice-o gaie,
Oare unde merg cei trei?...
Și-un arici mai rotofei:
— După frunze în pădure
Sau, mai știi, merg după mure.
— Mor-mor! murele s-au dus...
Mooor!... suspină-un pui de urs.

Iar o bufniță-nțeleaptă,
La-nălțime cocoțată,
Vrînd lumină ca să facă,
Zice fără să clipească:
— Ca s-aflați ce vor cei trei,
Ia vedeți ce cară ei!...

— Ați văzut, au coșulețe!
— Ba, și două săculețe!

— Azorel trage cu spor,
Înhămat, un cărucior!...

Voinicica, Voinicel
Și, la urmă, Azorel,
Merg ce merg, nu mai vorbesc
Și, deodat', se pomenesc,
(Ocolind un mic tufiș)
C-au ieșit în luminiș;
Iar în față, mari bogați,
Cei doi nuci mult lăudați.

Voinicel se-agită, sare,
Dă cu pietre la-ntîmplare,
Bate-n crengi, mai sus, mai jos,
Dar — ciudat! — fără folos;
Căci din nuc, iată,-au căzut
Patru nuci. Numai atît.

Ceilalți doi strîmbă din buze,
Căci din nuc — priviți! — cad... frunze.

— Ce se-ntîmplă, Voinicel!?...
— Nu-nțeleg nimic, defel...
Îi știam de nuci bogați,
Cu nuci multe încărcați.

Și, deodată, poc! în iarbă
Se rostogoli, cu grabă,
Ceva mic, rotund, în dungi,
De mărimea unei... nuci.

Azorel, neînfrînat,
Face-un salt de acrobat,
Bucuros că, în sfîrșit...
Dar, de sus, un croncănit:
— Cra-cra-cra, Azor-băiete,
Stai ușor, pe îndelete!
E doar coaja,-așa să știi,
La ce bun ai năvăli,
Ca un șturlubatic mînz?
Miezul... l-am mîncat la prînz.

— Bine, nene Cra-Cra-Cra,
Dar se poate-așa ceva!?...
Unde-s nucile din nuci,
Poți să spui, poți să explici!?...

— Cra-cra-cra, priviți în sus,
Frunze sînt, nucile nu-s!

— Cra-cra-cra, n-ați observat?
Nucii toți au degerat...
A fost ger, un ger cumplit,
Iarna asta i-a răzbit...
Pentru nuci, și meri, și pruni,
Sînt ani slabi și ani mai buni...
Cîte-au fost, au fost puține,
Le-am mîncat și noi — vezi bine!
Și mai sînt vecine bune:
Veverițe roșii și brune;
Nucile-mpărțim frățește,
Așa se obișnuiește.

— Cra-cra-cra! Și-apoi să știți,
După nuci cînd mai porniți,
Să nu faceți ca acum,
Chiar degeaba-atîta drum,
Țineți minte ce vă spun:
Ca, *la pomul lăudat,*
Să nu mergi cu sacul spart!

CE POȚI FACE AZI, ÎNDATĂ...

Voiniceii și-Azorel
Savurau încetinel
Fiecare-o înghețată
Aromată, colorată,
Dulce, de vanilie,
Într-o zi de iulie.

Cînd băiatul, fără veste,
Sare, ca-nțepat de viespe:
— Auuu!... Mă doare o măsea!...
Cred că asta, uite... aaa!...

— Repede, să ne grăbim,
Spre dentistul Nea Ifrim!
Că e-n bloc, chiar vizavi,
Dispensarul de copii...

Cum ajung la dispensar,
Se aude clar și rar:
— Următorul pacient!...
— E aici... este prezent...
Sare iute Voinicica:
— Nu sînt eu... eu n-am nimica!

— Ba ai cogeamite frica,
Zise asistenta Rica.

— Care va să zică-așa...
Carie la o măsea...
Asta-i o nimica toată,
Ți-o plombez ușor, îndată...
— Și... și, deci, n-o să mă doară,
Nu-mi scoateți măseaua-afară!?...
— Nu, nu trebuie, firește,
Să ne folosim de clește;
Ai venit la timp, și asta
O rezolvă iute pasta
Specială... ce nu doare...
Voinicele, gura mare...

Și cînd Rica se-ntorcea,
(Pasta încă mesteca!
Voinicel deodat' sări
Și pe ușă o zbughi...
Iar cei doi, ce să aștepte!
Țuști! din două-n două trepte...

— Voinicele, hei, oprește!...
— Ham-ham, n-avem nici un clește!
Băiețelul, în sfîrșit,
I-a privit și s-a oprit.
Obosiți de-atîta grabă,
Se-așezară jos, pe iarbă.

— Auuu... măseaua, iar mă doare,
Dar acuma și mai tare!...
— Sigur, cînd ai alergat,
Aer rece-ai inhalat.
— Ham-ham... falca s-a umflat!
— Vai de mine,-adevărat!?...
— Vezi, oricît ar fi de trist,
Să ne-ntoarcem la dentist.

— Voinicele, stai un pic!
Și-i legă iute-un batic,
Peste-urechi și umflătură...
— Și, acuma, taci din gură!

După ce l-au încadrat,
Spre dentist iar au plecat:
Voinicica, Azorel,
Iar, la mijloc, Voinicel.

— I-a, i-a!... Ce-arătare,
Și urechi ca mine are!
Zice,-uimit, un măgăruș
Priponit de un țăruș.

Cum ajung la Nea Ifrim,
Bat la ușă și... — Poftim!
Următorul pacient!...
— Voinicel e-aici... prezent!
Și pe scaun se pomenește,
Iute, cît ai zice... clește!

Nea Ifrim, înalt, vînjos,
Îi șoptește prietenos:
— Voinicele, ești bărbat,
Nu uita, îți dau un sfat:
Ce poți face azi, îndată,
Nu lăsa pe mîine... baltă!

FRICA PĂZEȘTE VIA

Prin septembrie, pe seară,
Voinicica bălăioară
Celor doi le spuse-așa:
— Fraților, vă spun ceva:
Mîine-n zori plecăm în sat,
Căci bunicul ne-a chemat,
(Pentru mine-i bucurie!)
Mîine, la cules de vie.

Dimineața, pe răcoare,
Trupa-i gata de plecare;
Îmbrăcați în salopete,
Avîntați pe biciclete,
Voinicica, Voinicel,
Iar, în urmă, Azorel,
Au pornit-o, vijelie,
Spre bunicul, deci, spre vie...

Dintr-un nor înecăcios,
(Fum de vreascuri, albicios,
Fum de buruieni ce ard)
Dintr-un șanț de lîngă gard,
Sare-un glas mic de cățel:
— Unde-alergi, ham, Azorel?...

Azorel încetinește,
Dar, trufaș, nici nu-l privește:
— Ia să nu mă ții din drum!
N-am de nimeni timp acum!

Și de tine mai ales!
Merg la muncă, la cules!

Veseli, trec pe drum de țară,
Ia priviți-i: parcă zboară...

Sar în lături brotăcei,
Sar și greieri mititei,
Zboară păsări alarmate,
Gîze mari și mici, speriate...

— Ce se-ntîmplă, cine vine?...
— Vreo furtună, vai de mine!...
— Oac-oac-oac, eu am prezis!...
— Ai aflat ceva precis?
— Unde-aleargă-aceștia iar?
Se agită un bondar.

— Cum de-aleargă și nu merg!?
Uite, asta nu-nțeleg!...
Pune melcul o-ntrebare...
Cine să-i răspundă n-are.

Pînă s-afle ce și cum,
Nimeni nu mai e pe drum...
Nu mai pot să vi-i arăt,
C-au ajuns departe, hăăăt!...
Vreți s-aflăm ce fac cei trei!?...
Haideți iute după ei...

Ia priviți-i, i-am ajuns!...
— Hai, băieți, pe deal în sus,
Chiar acolo unde-i nucu',
Este via lui bunicu'.

Și cei trei, cu bucurie,
Urcă dealul înspre vie;
Și deodată-aud așa,
Cîrîit de... undeva.

Stau atenți, privesc spre vie;
— Voinicele, ce să fie?...
Caută în față-n spate...
— Ce-o fi oare, vietate!?...
Se făcu ea mititică,
Iar băiatul, sloi de frică;
— Zic să mergem înapoi...
— Ham-ham-ham, doar sînt cu voi!

Cînd se-apropie de vie,
Vreo trei pași să mai tot fie,
Se pornește-un fir de vînt,
Și cei trei — zdup! la pămînt;
Căci, din față, brusc porni
Iar ceva a cîrîi.

Voiniceii zic șoptit:
— De-auzit, am auzit...
— De văzut, însă, nimic...
Și rămîn așa... chitic.

Ia priviți-i, stau chirciți,
Printre buruieni pitiți;
Vin spre ei șuierături,
Fiu-fiu-fiu!...
Cîrîituri...

— E vreo orătanie?
— Este vreo dihanie?
— Ham-ham-ham... ar vrea să fie
O mașină-jucărie...

— Azorele, ce vorbești!?...
Ori nu vezi, ori minciunești!
— Ce să caute în vie
O... cum zici, mașinărie!?...
— Ia priviți... ceva se mișcă,
E ceva ca o... morișcă...

— Ai dreptate,-i jucărie,
Cu elice, parcă-i vie.
Zice, încă speriată,
Voinicica încîntată;
Voinicel veni la par:
— Cîntăăă, parcă-ar fi canar!

Stau toți trei, privesc mulțește,
Cum elicea se-nvîrtește,
Cînd mai iute, cînd mai greu,
Și cum cîrîie mereu...

Voinicel o ia domol,
Parului îi dă ocol
Și, deodat', curaj el prinde,
Jucăria o desprinde;

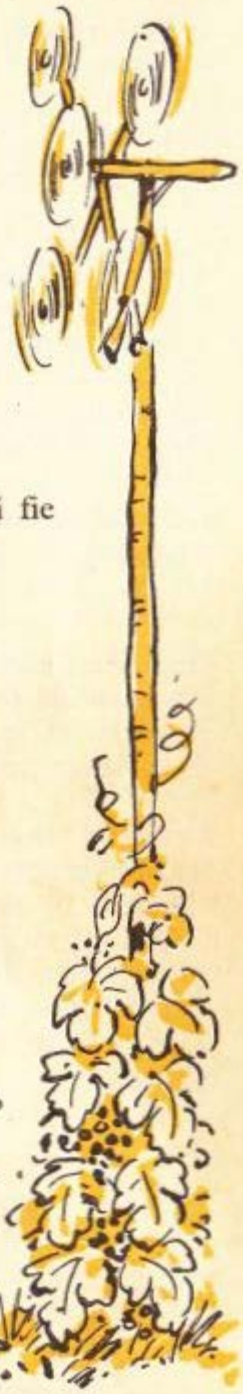

Iar morișca,-n continuare,
Cîrîie nevoie-mare...

Fiindcă îi trecuse frica,
Fericită-i Voinicica:

— Ce drăguță jucărie!
Voinicele, dă-mi-o mie...
Voinicel, cît pește-ai zice,
Smulge două-trei elice.

Iar acum, de-aici, din vie,
O porniră vijelie
Pînă jos, în drum, în vale,
Chiuind tare-n rafale,
Alergînd ca niște mînji,
Iar elicele fac: vîîîj!...

Cu elice-jucărie,
Au uitat de tot de vie;
Au uitat ei, mai ales,
C-au venit pentru cules.

După-un timp, ore să fie,
Auziră dinspre vie
Văicăreli de om bătrîn:
— Făr-de strugure rămîn!...
Munca mea de-un an întreg!...
Vai de mineee!... Nu-nțeleg,
Cinci sfîrleze am avuuut!...
Patru cum, au dispăruuut?!...

Nu departe, sus în nuc,
Șapte ciori și-n vîrf, un cuc
Tocmai prînzul și l-au luat,
Strugurii dulci i-au mîncat.

Mai la vale-ntr-o răchită,
Stol de vrăbii se agită:
Zboară, sar, se ceartă toate
Pentru ultimele boabe.

O vrăbiuță întîrziată
Lung oftă către-o surată:
— De-aia zic, vezi: ce păcat,
Graurii iar ne-au furat!...
— Numai noi de-am fi rămas,
Ce ospăț am mai fi tras!...

Sus, în nuc, o cioară mare
Ciocu-și freacă de picioare:
— Ce zici, soro, ce-am mîncat!...
— Frumușel ne-am ospătat...

De-ar fi fost sfîrlezele,
Alea, zgomotoasele,
Te-ai fi dus, te-oi întreba?
– Poate tu, eu, însă, ba!...

Roşu-foc de supărare
Este-acuma tata-mare:
— Ce-aţi căutat în vie, oare!?...
Aţi distrus, aţi prăpădit!
Strugurii s-au risipit!

— Am venit să te-ajutăm...
— Să culegem... să cărăm...
Cu un coş sau chiar cu două...
— Ei, ia staţi, v-arăt eu vouă!...
Şi bunicul, ţaca-pac,
Puse mîna pe-un arac...

Hei, voinicii mititei!
Fuge via de sub ei!
Vîjîind, fără... elice!...
Lecţia n-o să le strice!

Şi în timp ce, cu necaz,
Strînge ce a mai rămas
Şi aruncă într-un coş,
Strigă tare bietul moş:
— Voinicei neştiutori,
Cu elice zburători,
Ce-aţi făcut, nu mai întreb,
Dar să ştiţi voi un proverb,
Căci nu-mi place vorbăria:
Frica, zău, păzeşte via.

NU ZI HOP, NEPREGĂTIT...

Draga lor educatoare,
Celor de la grupa mare,
Astăzi le promise ea:
— După pauză-om învăța
Cum se face-un zmeu așa,
Iar apoi l-om înălța.

— Voinicica, nu mai stăm,
Hai, la pauză plecăm!
Zise Voinicelul-zmeu,
Zmeie știu să fac și eu!

Voinicica, Voinicel,
Urmăriți de Azorel,
Înarmați cu toate cele,

Coli, vopsele, sforicele,
Cît la zece-ai numărat,
Pe-un teren s-au instalat.

Spectatorii nepoftiți
Sînt prin preajmă, stau pitiți;
Și mai mari și mititei,
Curioși să vadă ce-i!...

— Ce fac Voiniceii oare!?...
— Din hîrtie, fac vapoare...
— Ba, zise un puști isteț,
Pentru Azorel, coteț!

— Ascultați, miaaau, ce vă spun,
Fac baloane de săpun!
— Ham-ham, latră-un cîine mic,
Pun pariu, nu fac nimic!

Voinicel e inginer,
Este șef de șantier:
— Voinicica, ține-aici!
Azorele, dă-mi lipici!
Dați cu galben, să se vadă!
Vreau hîrtie pentru coadă!...

Și cît ei lucrau febril,
Curioșii-ncet, tiptil,
Pas cu pas s-au apropiat...
Azorel i-a observat;
Latră, sare și... se-agață,

Trage furios de ață,
Rupe, alergînd spre ei,
Coada zmeului în trei!
Disperat, scîncește-ncet:
— Nu-nțelegeți că-i secret!?...

Gata-i zmeul, dichisit,
Aranjat, legat, lipit,
Mare-i cît un șifonier,
Crezi că e... elicopter!
— Zmeu ca ăsta, zice ea,
Nu mai are nimenea!

— Ca și noaptea să se vadă,
Haaam... să-i atîrnăm de coadă,
O lanternă, bine prinsă,
Una mare și aprinsă.

Strigă Voinicica tare:
— Hai, copii, cu mic cu mare!
Hai, priviți fără sfială,
În premieră mondială,
Primul zbor și cel mai cel
Cu un zmeu tip VOINICEL!

Rînd pe rînd s-au adunat,
Locul au înconjurat
Nepoței de peste tot,
Cu ai lor bunici cu tot,
Șoimi mai mari și șoimi mai mici,
O armată de pitici.

— Ridicați încet de zmeu
Și porniți, cînd vă spun eu...

Voinicica-ncet, cu frică,
Zmeul mare îl ridică...
Azorel, în dinți, în fine,
Coada zmeului o ține.

Freamăt printre spectatori...
— O să zboare pînă-n nori!
Zice un băiat subțire,
Gata-gata să se mire.

— Zmeul ăsta poate zboară,
Cînd o să ajung eu... cioară!
Zice un grăsan pitic,
Cam pripit și cam peltic.

— Gata! Start! Porniți cu el!...
Strigă mîndru Voinicel.
— Gataaa! Staaart!... E hărmălaie,
Strigă mulți copii, o droaie.

— Dați-i drumul! Gata, merge!...
Și pornește să alerge...
Face-un salt și încă-un pas,
Iară zmeul — buf! în nas!

Coada, iată, s-a desprins,
Iar lanterna, poc! s-a stins.

Voinicel, încrezător
În excepționalul zbor,
Ia lanterna, o dezleagă,
Coada zmeului o leagă...

Iată-i, sînt la posturi iar;
— Staaart!... Dar totu-i în zadar...
Zmeul se-nălță și... buf!
Mai zbură un pic... buf-buf!
Și acuma tot în bot
Și se sfărîmă de tot.

Un bunic, ce-i spectator,
Zice tare tuturor:
— Bine-i de știut, alt'dată,
Vorba-aceea înțeleaptă:
Nu zi hop, așa pripit,
Pînă groapa n-ai sărit!

CUPRINS

SPUNE-MI CU CIN' TE-NSOȚEȘTI ... *3*
CÎND SAPI GROAPA ALTUIA ... *5*
CE-AI SEMĂNAT ... *11*
DE NU ȘTII, NU TE-APUCA! ... *16*
LENEȘUL MAI MULT ALEARGĂ ... *20*
PIELEA VULPII SĂ N-O VINZI ... *24*
LUPU-ȘI SCHIMBĂ BLANA ... *28*
DUPĂ FAPTĂ ȘI RĂSPLATĂ ... *36*
SOCOTEALA DE ACASĂ ... *40*
CE ȚIE NU-ȚI PLACE ... *44*
LA POMUL LĂUDAT ... *49*
CE POȚI FACE AZI, ÎNDATĂ ... *54*
FRICA PĂZEȘTE VIA ... *57*
NU ZI HOP, NEPREGĂTIT ... *66*

LECTOR: IOANA RICUS
TEHNOREDACTOR: KLARA GALIUC

BUN DE TIPAR: 9.IV.1987; Apărut: 1987;
Coli de tipar: 3

Tiparul executat sub comanda 220 la
ÎNTREPRINDEREA POLIGRAFICĂ SIBIU
Șos. Alba Iulia nr. 40
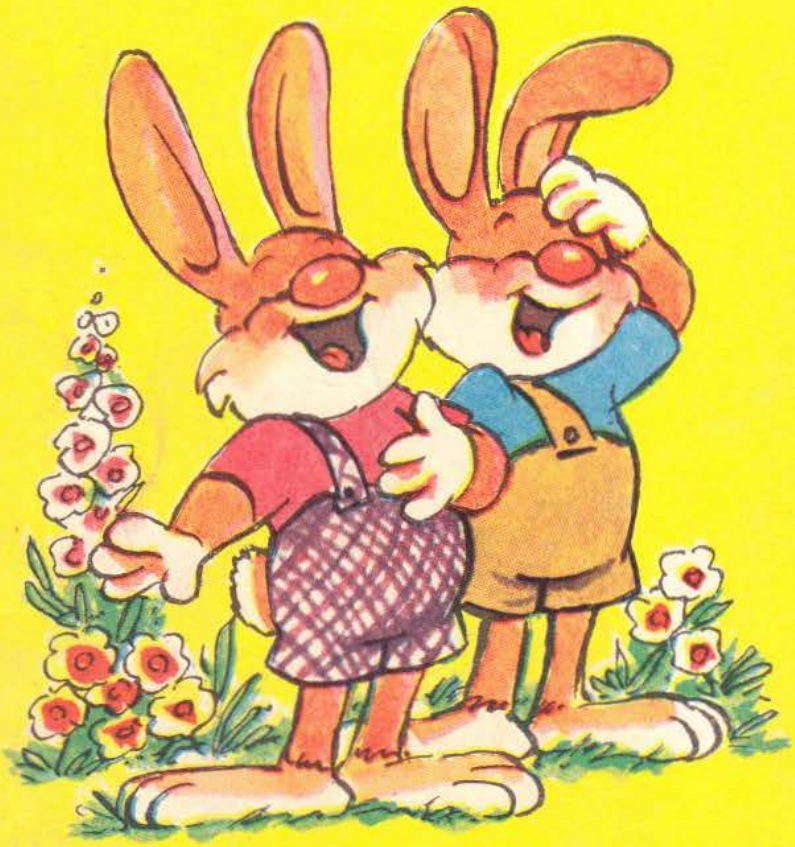
Lei 7